

“Tekinsiz, sürükleyici bir fabl.”

Margaret Atwood

Su Kr

ROMAN

SOPHIE
MACKINTOSH

Çeviri: Begüm Kovulmaz

SOPHIE MACKINTOSH
SU KÜRÜ

Can Çağdaş

Su Kürü, Sophie Mackintosh

İngilizce aslından çeviren: Begüm Kovulmaz

The Water Cure

İlk basım (çeviriye kaynak alınan basım): Hamish Hamilton, 2018.

© 2018, Sophie Mackintosh

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

3. basım: Mart 2020, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Emrah Serdan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4038-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750740381

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SOPHIE MACKINTOSH
SU KÜRÜ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Begüm Kovulmaz

♥can

SOPHIE MACKINTOSH, 1988'de Güney Galler'de dünyaya geldi. Warwick Üniversitesi'nde Edebiyat ve Yaratıcı Yazarlık öğrenimi gördü. Öyküleri, denemeleri ve şiirleri *Granta* ve *The New York Times* gibi çeşitli dergilerde yayımlandı. "Grace" öyküsüyle 2016 White Review Öykü Ödülü'nü, "The Running Ones" öyküsüyle 2016 Virago/Stylist Öykü Ödülü'nü aldı. İlk romanı *Su Kürü*'yle 2018 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi. Mackintosh, Londra'da yaşamakta ve yazarlığa devam etmektedir.

BEGÜM KOVULMAZ, İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili Edebiyatı mezunu. 2000 yılından beri editörlük ve çevirmenlik yapıyor. Susan Sontag, Oliver Sacks, Angela Carter, George Orwell, Rudyard Kipling gibi yazarları çevirdi.

İçindekiler

I. Baba	11
II. Erkekler	71
III. Kızkardeşler	247

I

BABA

Grace, Lia, Sky

Bir zamanlar bir babamız var fakat biz farkına varmadan ölüyor.

Farkına varmadığımızı söylemek doğru olmaz aslında. Öldüğü akşamüstü kendi dünyamıza dalmıştık yalnızca. Bastıran vakitsiz sıcak. Her zamanki didişmelerimiz. Terasa çıkıp elini gökyüzüne savurarak tartışmayı sonlandıran annemiz. Arkasından bir süre yüzlerimizde tülbentlerle, çığlık atmamaya çalışarak uzanmamız ve o esnada, babamızın biz kadınlar tanıklık edemedi, yanında hiçbirimiz yokken ölmesi.

Onu kendimizden uzaklaştırmış olmamız mümkün; bastırmaya çalışmamıza rağmen bedenlerimizden firar eden enerji evin çevresinde, ormanda, sahilde asılı kalan sise dönüşmüş olabilir. Onu en son sahilde görmüştük. Yere bir havlu serip kumların üstüne denize paralel, dümdüz uzanmıştı. Dinleniyordu, üstdudağında, çıplak başında ter damlaları birikiyordu.

Akşam yemeğine gelmediğinde soruşturma başlıyor. Kaygılanan annemiz kolunu savurarak sofradaki yiyecekleri ve tabakları yere itiyor; evdeki sayısız odayı birer birer aradıktan sonra bahçede ve sahilde dört dönüyoruz. Mutfakta salamura balık yaparken veya bahçede pörsümüş patatesleri ayıklar, toprağı incelerken bulamıyoruz onu.

Çatıdaki terastan üç kat aşağıdaki yüzme havuzunun durgun sularını seyretmiyor, havuzda olmadığı da kesin, çünkü yüzerken sıçrattığı suların sesi çevreden duyulacak kadar yüksektir. Lobide veya balo salonunda da değil; piyano bir köşede bekliyor, kadife perdeler tozdan ağırlaşmış. Evin merkezinde omurga gibi yükselen merdivenden çıkıyor, onu bulamayacağımızı bilmemize rağmen odalarımızı, banyolarımızı teker teker kontrol ediyoruz. Sonra yeniden bir araya gelip bahçeyi iyice araştırıyor, köşe bucak dolaşiyor, havuzun yeşil ve karanlık sularını uzun dallarla yokluyoruz. Sonunda sahile iniyoruz ve teknelerden birinin de yerinde olmadığını fark ediyoruz: Suya itilen kayığın kumlarda kalan izini görüyoruz.

Başta erzak almaya gittiğini sanıyoruz ama koruyucu beyaz kıyafetini giymediğini, ayrılış törenini yapmadığımızı hatırlıyoruz. Ufukta batan kızıl güneşe, toksinler yüzünden olgun şeftali rengine dönen gökyüzüne bakıyoruz. Ve annemiz dizlerinin üstüne çöküyor.

Babamızın bedeni iriydi ve zordu. Oturduğunda sort mayosu toplanır, genelde örtülü olan beyaz uylukları görünürdü. Onu öldürmek bir çuval eti devirmek gibi bir şey olmalıydı. Bunu bizden çok daha kuvvetli biri yapabilirdi ancak.

Geride bıraktığı baba sureti kısa sürede üzüntümüzü doldurabileceğimiz bir boşluğa dönüşüyor; aslında bu da bir tür gelişme sayılır.

Grace

Annemize senin sağlığında bir sorun olduğunu fark edip etmediğini soruyorum. Bedeninde bir çöküntü belirtisi var mıydı? “Hayır, baban turp gibiydi,” diyor. Sonra karanlık bir Şey geliyor. “Bal gibi biliyorsun sen de.”

Sapasaağlam değildin. Bunu o görememiŐti ama ben görmüŐtüm tabii. Hafif öksürdüğünü fark etmiŐ, ölü-münden önceki gün sana ballı bir karıŐım hazırlamıŐtım. Bahçenin uzak kenarından, çöplerimizi attığımız, bazı Şeyleri çürümeye bıraktığımız yerden topladığım ısırgan otlarını kaynatmıŐtım. Boğucu öğleden sonrası sıcağında onları topraktan sökerken ellerim su toplamıŐtı. Saplı tencereyi baŐına dikip içmiŐtin hepsini. GüneŐ yanığı gırtladığın metalin altında kalkıp iniyordu. Mutfakta, birbirine yaklaŐtırılmıŐ iki iskemlede beraber oturuyorduk. Gözlerin sulanmıŐtı. Bana dokunmadın. Mutfak tezgâ-hında karınları yarılmıŐ üç sardalye yatıyordu.

“Ölüyor musun?” diye sordum sana.

“Hayır,” dedin. “Pek çok açıdan hiç bu kadar iyi olmamıŐtım.”

Lia

Sahile vuran ayakkabısındaki kan lekesi ölümünün kanıtı. Annemizin bulduğu ayakkabıyı diğer tehlikeli atıklara yaptığımız gibi tuzlamıyor, yakmıyoruz. Öyle yapmamız gerektiğini söylediğimde, “Sizin babanız o!” diye bağırıyor bana. Böylece lateks eldivenler giyiyor, ayakkabının üstündeki kan lekesine sırayla dokunuyor, arkasından onu ormana gömüyoruz. Eldivenleri de ayakkabı için açığımız çukura atıyoruz, annemiz kürekle mezarı dolduruyor. Grace’in omzuna kapanıp elbisesini ıslatana dek ağlıyorum ama o kupkuru gözlerle gök kubeye bakmakla yetiniyor.

“Bir kez olsun bir şeyler hissedemez misin?” diye fısıldıyorum ona daha sonra karanlıkta, izin almadan yatağını paylaşırken.

“Umarım bu gece ölürsün,” diye fısıldıyor karşılık olarak.

Grace sık sık tiksindir benden. Benimse ondan tiksintme lüksüm yok, nefesi ekşidiğinde, ayakları bileklerine kadar kirlendiğinde bile. Elime geçen her temas fırsatını kullanıyorum ben. Durum çok kötü olduğunda, saç fırçasından topladığım telleri yastığımın altına sakladığım oluyor.

Grace, bir kadının yıllar önce burada bıraktığı bir çift siyah sandaleti büyüleyici buluyor. Tabanları gevşemiş, derisi pul pul dökülen sandaletleri ayağına geçirip kayışlarını bağlıyor. Bir sabah yine onları giyiyor ve bahçenin ortasında, çiğ damlacıklarına yüzüstü uzanıyor. Sky'la onu bulup sırtüstü çevirdiğimizde otuz saniye veya daha uzun süre kımltırsız kalıyor. Bakışları sabit. Yaptığı ilk şey saçlarını yolmaya başlamak oluyor, biz de bu bir oyunmuş gibi ona katılıyoruz ama sonradan beklediğimi bile bilmediğim bir işaret olduğunu anlıyorum bunun. Öylece çimenlerin üzerinde kalakalıyoruz, ne yazık ki çoktan büyümüşüz, annemizin bizi bulmasını bekliyoruz.

Yas tutmak bizim için yeni olduğundan annemiz panikliyor. Bu bilinmeyen kriz için uygulayabileceğimiz bir terapi yok. Fakat annemiz hayatı boyunca kırılan şeyleri hevesle onaran, becerikli bir kadın. Dahası, babamızın yanında duran, onun teorilerini özümseyip rötuşlayan kadın o. Bize dokunan ellerinde kan lekesi yok. Çok geçmeden bir çözüm bulunuyor.

Sky ve ben bir hafta boyunca Grace'in yatağını paylaşıyoruz. Annemiz minik, mavi uykusuzluk haplarını bir hafta boyunca günde üç-dört kez dillerimize yerleştiriyor. Bizi tokatlayarak uyandırdığında uykuya kısa ve bulanık molalar veriyor, komodinde bekleyen bardaklardan su içiyor, annemizin fıstık ezmesi sürdüğü krakerleri yiyor, tuvalete sürünerek gidiyoruz çünkü üçüncü gün bacaklarımızın bizi taşıyacağına güvenemiyoruz artık. Ağır kumaştan mavi perdeler içeri ışık girmesin, oda ısınmasın diye kapalı tutuluyor.

“Ne hissediyorsunuz?” diye soruyor annemiz, bilinçliliğe doğru yükseldiğimiz o kısa molalarda. “İyi mi, kötü mü? Ah, keşke ben de uyuyarak atlatabilseydim bu günleri. Şanslı olan sizlersiniz.”

Nefesimizi, nabzımızı gözlemliyor. Sky kasmaya baş-

layınca hemen yanına koşup ağzındaki kusmuğu işaret ve başparmağıyla, şefkatle siliyor. Kardeşimizi temizlemek için küvete yatırdığında musluktan akan suyun uzak bir fırtınanın gürültüsünü andıran sesinin hayal meyal farkındayız.

Uzun uyku boyunca rüyalarım kutular içinde kutular ve onların da içinde tuzak kapıları gibi. Sürekli uyanık olduğumu sanıyorum, derken kollarım kopuveriyor veya gökyüzü kurşuni yeşile dönüp nabız gibi atıyor, parmaklarım kumlarda, dışarıda buluyorum kendimi ve dikey deniz katman katman dökülüyor.

Sonradan, bedenimin kendine gelmesi birkaç gün sürüyor. Ayağa kalktıkça dizlerimin bağı çözülüyor. Dili mi ısırılmışım, şişiyor, ağzımın içinde kuru toprağın üzerinde bir kurtçuk gibi kımıldıyor.

Grace, Lia, Sky

O kayıp haftayı geride bıraktığımızda, üzerlerinde annemizin elyazısı olan, hatırlatma notu gibi kâğıt parçalarıyla çevrelenmiş buluyoruz kendimizi. Duvarlara raptiyelenmiş, çekmecelere yerleştirilmiş, katlanmış giysilerimizin arasına konmuşlar. “Artık sevgi yok!” yazıyor kâğıt parçalarında. Annemizin acısı ona bir kâhinin ciddiyetini kazandırıyor. Notlar bizi tedirgin ediyor. Ne anlama geldiklerini sorduğumuzda elden geçirilmiş bir hikâyeye anlatıyor bize.

“Yalnız kızkardeşlerinizi sevin!” Pekâlâ, diyoruz, bunu kolayca yapabiliriz. “Bir de annenizi,” diye ekliyor. “Beni de sevmek zorundasınız. Hakkım bu benim.” Tamam, diyoruz ona. Sorun olmaz bu da.

Sen bir kızsın. Savunmasızsın.
Erkekler zarar verecektir sana; hele dış dünyadakiler
kesinlikle yapacaktır bunu.

Bedenler yalnız gözetim altında olduklarında güvendedirler.
Bu acıların seni en kötüsüne hazırlayacak; hastalıkta çekeceklerinin
yanında, tedavide çektiklerin bir hiç.

Hadi gel, şimdi oyun zamanı...

Kimsenin kendini güvende hissetmediği bir dünya hayal edin. Hele ki bir genç kıza yetiştirmenin aşırı önem almayı gerektirdiği bir dünya... Böyle bir dünyada büyümüş üç kızkardeşin babalarından öğrendikleri tek şey korkudur. Kendilerinden, sevgiden ve erkeklerden korku... Gelgelelim bir gün yaşadıkları yerin kıyılarında beliren üç erkek, tüm korkularını onlara hatırlatacak, kendileriyle birlikte rutkuyu ve yıkımı da getireceklerdir...

Sophie Mackintosh'un 2018'in en ses getiren kitaplarından biri olan ve Booker Ödülü'ne aday gösterilen olağanüstü ilk romanı *Su Kürü*, şiddet ve arzu üzerine akıllardan çıkmayacak bir hikâyeyi anlatıyor

"Bu tuhaf, sarsıcı roman, ürkütücü güzelliğiyle insanı heklenmedik
bir şekilde yakalıyor ve bırakıyor."

Paula Hawkins

"*Su Kürü* hem düşsel hem tekinsiz, sürükleyici bir roman;
çatışan gerçeklere ait baş döndürücü bir labirent."

Helen Phillips

"Tiyler ürpertici, ustalıklı yazılmış bir roman. Sarsıcı bir yoğunluk ve
gerilim sergiliyor."

2018 Booker Ödülü, Seçici Kurulu

#distopya #uzuzada #kadın #aile #şiddet #insanlık #hevesiz #arzu #korkokogaman

 can

can yayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [can yayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-4038-3

9 789750 740381